

byrden i Købstæderne være meget betydelig større; jeg tror, det er en Misforstaaelse. For det første er det sikkert, at det absolute Beløb, der svares her i København, er meget betydelig større pr. Individ end det, der svares i Købstæderne, og at det ogsaa vokser meget stærkere, end det vokser i Købstæderne. I 1875 var den samlede Skattebyrde i alle Landets Købstæder 10,3 Kroner gennemsnitlig pr. Individ; i København 15,3 Kroner; i 1884 — jeg maa indskyde, at det er det sidste Aar, saa vidt jeg ved, for hvilket der foreligger officielle statistiske Data, som tillade en gennemført Sammenligning paa ethvert Punkt — var den i Købstæderne 12,3 Kroner, i København 20,5 Kroner gennemsnitlig pr. Individ. — Stigningen var altsaa i Købstæderne kun 2 Kroner, i København over 8 Kroner. I København er Skattebyrden altsaa absolut taget meget større end i Købstæderne. Men saa svarer man dertil: Indkomsterne, Rigdommen i København er ogsaa meget større, og derfor er procentvis Skattebyrden i Købstæderne større end i København. Det tror jeg imidlertid er en Fejltagelse. For saa vidt det overhovedet er muligt at foretage en Sammenligning — fuldstændig korrekt bliver den jo ikke, da Grundlaget ikke er det samme i København og i Købstæderne, men jeg tror, at i de store Træk kan den benyttes — saa vil denne Sammenligning vise, at Formue- og Vejlighedsstaten i Købstæderne indbragte i 1884 75 pCt. af hele Skattebeløbet. Man tør nu vistnok antage — det kan man nok gaa ud fra — at taget i Gennemsnit er den samlede Formue- og Vejlighedsstat, som opkræves i Købstæderne, omtrent svarende til 6 pCt. af Indtægten — der er nogle Købstæder, hvor den er højere, andre, hvor den er lavere; men jeg tør antage, at 6 pCt. vist i alt Fald ikke er sat for lavt. Naar disse 6 pCt. svare til 75 pCt. af Købstædernes Skatteindtægt, saa vil det altsaa sige, at den samlede Skattebyrde svarer til 8 pCt. af Skattebyrdenes Indtægt, Naar man nu sammenligner København hermed, saa var Indkomstkatten i 1884 kun 3 pCt., men den indbragte ogsaa kun 34 pCt. af det samlede Skattebeløb, som afkrævedes Indbyggerne. Altsaa efter dette Forhold vilde den hele Skattebyrde her i København udgøre omtrent 9 pCt. af Skattebyrdenes Indtægt; den vil altsaa nærest være højere end i Købstæderne. Nu forekommer det mig, at man utvivlsomt maa sige, at en Kommune, som oppebærer henved en halv Snes pCt. af sine Beboeres Indkomster, i Virkeligheden belaster dem temmelig alvorlig. Naar man allerede har en saa

betydelig Skattebyrde, er der al mulig Opfordring til at overveje, om man ikke i Stedet for yderligere at forøge Skattebyrden snarere skulde søge at sætte Tøring efter Væring.

Dette er de Bemærkninger, jeg ønskede at gøre med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skal gaa til en Skatteforøgelse. Jeg kan ikke se andet, end at det i alle Tilfælde vil være meget beslægtet, om vi virkelig skulde staa over for en saadan Nødvendighed. Er denne Nødvendighed absolut til Stede, maa man jo høje sig for den; men jeg tror rigtignok, at man bør overveje den Sag to Gange, inden man skriver dertil. Men selv om jeg nu gaar ud fra, at det er nødvendigt at forøge Skattebyrden, saa bliver Spørgsmaalet: Er det da hensigtsmæssigt at gøre saaledes, som her er foreslaaet, nemlig at lægge hele Forhøjelsen alene paa Indkomstkatten og give Ket til at forøge den med 50 pCt., eller op til $4\frac{1}{2}$ pCt. i Stedet for som hidtil 3 pCt. af Indtægten. Jeg maa da først bemærke, at naar man til Forsvar for dette Forslag har fremsført, at det skulde gaa ud paa at stille København paa lignende Maade som det øvrige Land, særlig paa lignende Maade som Købstæderne, er det et Argument, som slet ikke holder Stik. Man maa jo vel erindre, at uden for København har man ikke nogen Indkomstkatt. Man har uden for København en Formue- og Vejlighedsstat, men da den formelt ikke fremtræder som en vis Procent af Indtægten, er det klart nok, at naar man vil sætte en Grænse for Kommunernes Ket til at opkræve Skat, kan det for Formue- og Vejlighedsstatens Bedkommende kun ske ved at sætte en Grænse for Summens Størrelse. Man kan for Indkomstkattens Bedkommende sige: I maa ikke kræve over saa og saa mange pCt., men for Formue- og Vejlighedsstatens Bedkommende maa man sige: I maa ikke kræve mere end saa og saa stort et Beløb. For nu ikke at affære Kommunen fra at faa en større Indtægt, efterhaanden som Følgetallet vokser, og Befolkningens Velstand stiger, maa man give den Ket til at forøge dette absolute Beløb efter en vis Proportion fra Aar til Aar. Det er dette, som er slet ved den nuværende Ordning, der fastsætter, at hvert Aar kan Bestatningen kun forøges med $\frac{1}{5}$ af Gennemsnittet af de sidste 3 Aar, hvilket vil sige, at Kommunerne have Ket til at fordoble Beløbet i Løbet af omtrent 4 Aar. Dette er ganske vist en meget betydelig Forøgelse, og paa Papiret er det altsaa, om man vil, muligt for Købstæderne at gaa frem efter en rasere Proportion end København,